

The Tennessee Mafia Jug Band

Oddur á Lakjuni

Rótamerikanska countrymentanin var í há sæti, tá ið The Tennessee Mafia Jug Band spældu á Spæliplássinum leygarkvöldið. Ternutu skjúrturnar, seðlabukurnar, yeehaw-rópini og dunnufloytan gingu upp í eina hægri eind av fólksligari bygðasligheit.

- Vit eru komnir at luta sál og mentan við tykkum, segði Mike Armistead. Og tað var júst tað, sum tað var. Sál og mentan. Heimasíða teirra sigur at teir hava røtur sum vísdómstenn. Og sum teir spældu, kendist at hetta vóru veruligar, ektaðar røtur - ikki onkur, sum royndi at taka afturíftur eitt tónleikslag, men nakrir mans sum veruliga livdu hesa mentanina; á staðnum, har hon er uppstaðin. Tað merktiskt ikki bert í tónleikinum; tað sást á klæðunum og á kropsburðinum, tað hoyrdist á skemtinum og málførinum. Tónleikurin tyktiskt at vera ein fullkomiliga nattúrligur partur av tí, sum teir eru.

Teir eru allir serfrøðingar á sínum ljóðførum: banjo, fiól, gittar, bassfiól og, ja, krukku. Lítli Lester Armistead blásti óført í krukkuna,

Tað var júst rætti intimi dāmurin til ein tilíkan bólík
Mynd: Jens Kristian Vang

sum tíverri ikki hoyrdist. Hinvegin breyt hann út í ein tufludans, sum meira enn nakað annað fekk lív í fjøldina. Vaksibrettið og floyturnar vóru stuttlig, men vórðu tibetur ongantíð brúkt til meira enn eitt

skemtiligt ískoyti. Veruliga styrkin var dugnaskapur teirra á ljóðførunum, og samband teirra til sangirnar.

Sum teir skiftust at koma fram at syngja, hoyrdist, at teir

í tekstunum ikki einans sungu sangir - teir høvdu søgur at siga frá. Søgur, sum eru partur av mentanini. Tíverri var ljóðið ikki serliga hart frá, og einstøku ljóðførini vóru í stóran mun doyvd í heildarljóði-

num. Eisini var keðiligt, at í longri løtum hoyrdist bassurin als ikki. Hetta seinasta kom tibetur í rætt lag, áðrenn Ernie Sykes á bassfiólini kom fram at syngja ein sang, har hann á skemtiligan hátt segði frá søguni um sigarettina.

The Tennessee Mafia Jug Band høvdu eina fina konsert á Spæliplássinum. Ein konsert, sum tó kanska tyktiskt at vera ein hampulig gerandisframsøgn hjá teimum. Hinvegin komu teir veruliga til sín rætt kvöldið fyri, tá ið teir framførdu í litla Hoyggjshúsinum. Teir stóðu tá samankroystir inni í einum horni og spældu, og Hoyggjshúsið var á tremur. Á leið 50 áhoyrarar høvdu trokað seg inn at lurta. Teir vóru tá heilt greitt meira tendraðir enn á Spæliplássinum, og áhoyrararnir við. Tað var júst rætti intimi dāmurin til ein tilíkan bólík. Og har komu einstøku ljóðførini eisini til sín rætt. Serliga hoyrði man tá, hvussu framúrskarandi teir báðir Leroy Troy og Dan Kelly eru á ávíkavist banjo og fiól.

- I'm a good old country boy, segði Mike. Eingin ivaðist; tað er kul at vera bygðasligur.